

CAP A LA REPÚBLICA DE L'1 D'OCTUBRE

PONÈNCIA POLÍTICA DE LA CUP-CC APROVADA PER L'ASSEMBLEA NACIONAL EXTRAORDINÀRIA DE GRANOLLERS (12 de novembre de 2017)

CAP A LA REPÚBLICA DE L'1 D'OCTUBRE

PONÈNCIA POLÍTICA DE LA CUP-CC APROVADA PER L'ASSEMBLEA NACIONAL EXTRAORDINÀRIA DE GRANOLLERS (12 de novembre de 2017)

INDEX

- 1.El País que tenim. PAG4
- 2.Un Referèndum al camí. PAG5
- 3.Un estat autoritari i reaccionari. PAG6
- 4.Els límits del govern de Junts pel Sí. PAG7
- 5.La via catalana a la democràcia. PAG9
- 6.Autoorganització i mobilització popular. PAG10
- 7.El Municipalisme. PAG12
- 8.Internacionalisme. PAG13
- 9.La Repressió. PAG14
- 10.La República de l'1 d'octubre. PAG15
- 11.Les eleccions del 21D, eina de ruptura o obstacle. PAG16
- 12.Final PAG18

ANNEX

- 1.Lectura de dos mesos convulsos. PAG21
- 2.La cultura política del processisme. PAG21
- 3.El paper jugat per l'esquerra independentista al Parlament. PAG22
- 4.Entre la República i el 155. PAG22
- 5.Un marc d'acció política per al nou cicle polític. PAG23
- 6.Una proposta electoral per al 21D. pag24

1.- El país que tenim

1.1.- En les darreres dècades als Països Catalans, com al conjunt del sud d'Europa, el capitalisme patriarcal construït sobre l'explotació de la classe treballadora, sobre la doble explotació de les dones, sobre la desposseïció i la desigualtat i dirigit i aplicat per les institucions Europees, Espanyoles i Autonòmiques en concertació de les elits polítiques i econòmiques, d'aquí i de fora, ha trinxat el territori i ha privatitzat bona part de les infraestructures i sectors bàsics, degradant així els drets i el patrimoni de totes per a benefici d'uns pocs. Aquest procés ha anat acompanyat del desmantellament del teixit productiu i del sector primari, centrant la vida productiva en el monocultiu turístic, l'especulació immobiliària i en la financiarització de l'economia.

1.2.- Pel que fa específicament al patrimoni públic ha estat progressivament subhastat i trossejat fins i tot la part que garanteix els serveis bàsics, constituint un nou nínxol de mercat que s'aprofundeix a partir de l'any 2007, amb la crisi econòmica. La manca de capacitat per generar ingressos de les administracions públiques a causa de la disminució de l'activitat econòmica, s'ha sumat als problemes estructurals que provoquen una manca de recaptació – principalment la baixa pressió fiscal a les grans fortunes i multinacionals i al frau fiscal-. El resultat ha estat un gran endeutament, a uns interessos abusius, de gairebé totes les administracions públiques amb la banc^a i fons internacionals. Quan es va veure que el deute –contret en bona part per a fer inversions de dubtós interès general durant els anys de bonança- era molt difícil d'assumir, es va decidir treure a la venda de part de les estructures públiques a preu de saldo, que va anar a parar, en molts casos, a les mans d'aquells mateixos actors amb qui s'havia contret el deute.

1.3.- Durant les èpoques dels governs de dretes, tant a les Illes, com al País Valencià i al Principat aquestes polítiques depredadores del territori i de privatitzacions de sectors estratègics van ser massives, però l'entrada de l'esquerra "d'ordre" a les principals institucions dels Països Catalans sota administració espanyola, tot i haver fet avenços en polítiques culturals, lingüístiques o educatives, no han servit per revertir aquesta situació i s'ha seguit governant al dictat de les elits econòmiques i consolidant les privatitzacions i l'aprimament de les institucions públiques. Aquests Governos, lluny de buscar una sortida a l'autonomisme estant posant sobre la taula una nova negociació per a la redistribució del poder territorial que contribueix més a potenciar una nova fase autonomista i pactista amb l'Estat que no pas una ruptura democràtica amb els marcs imposats.

1.4.- Així doncs, arribem al dia d'avui amb un sector públic tocat, en bona part desmantellat i amb uns interessos econòmics que segueixen pressionant per fer-ne més sang i acabar d'apoderar-se de sectors tan essencials com la sanitat. Això suposa una pèrdua de sobirania de tota la població. Esdevé una fal·làcia parlar de la sobirania en un país amb la gestió de l'aigua, l'electricitat –i la resta d'energies-, les comunicacions, les principals infraestructures i bona part dels serveis públics privatitzats. A això hi hem d'afegir que vivim en un país sense una banca pública potent i on tot el sistema financer –a qui s'ha donat el monopoli absolut de la política monetària i financera- actua només en benefici propi i en la majoria dels casos en contra del bé comú. Una banca que ha rebut ajudes multimilionàries mentre expropiava l'habitatge a milers, en una bona metàfora de les relacions que ens governen. La reversió d'aquest model resulta prioritària si de veritat volem recuperar la nostra pròpia sobirania.

1.5. En resum, i amb l'objectiu d'afavorir processos d'acumulació de capital en un context de crisi econòmica i institucional, s'ha facilitat, mitjançant l'aprovació de successives reformes laborals, la retallada de drets laborals i socials per a la classe treballadora, començant per la retallada del poder adquisitiu de la classe treballadora, la retallada de drets sindicals, de les jubilacions i les pensions o la pràctica destrucció del sistema de cotitzacions socials, la qual cosa ha eixamplat la desigualtat, ampliant el nombre de persones amb menys recursos o d'aquelles que tot i treballar es troben en situació de pobresa.

1.6.- Per superar aquest context de desposseïció col·lectiva hem viscut, sobretot al Principat, l'augment de la voluntat política de bona part de la població de construir una nova república que pugui servir com a revulsiu per canviar l'estatu quo representa el règim del 78, hereu de la dictadura franquista que va imposar aquesta oligarquia econòmica, que també té despatx a Foment del Treball a Barcelona, i el sistema que representa. A partir de la retallada de l'Estatut 2006 i la manifestació del 10-J del 2010, bona part de la població de Catalunya s'ha adonat de la impossibilitat de donar sortida a les seves reivindicacions de millora de les condicions de vida dins el marc polític, econòmic, jurídic i institucional de l'Estat espanyol. Per això en un context de crisi econòmica l'independentisme esdevé més que mai una eina d'emancipació social. L'empoderament i politització de la societat catalana ha anat augmentant durant els darrers anys i ha possibilitat grans mobilitzacions persistents de milions de persones així com un acte de desobediència massiva de 2 milions de persones el 9 de novembre del 2014. En aquest context es convoquen en forma de plebiscit per la independència les eleccions del 27-S del 2015.

El resultat d'aquestes eleccions on l'independentisme explícit va guanyar clarament en nombre de diputades, però no va arribar a assolir el 50% dels vots, no va permetre fer una lectura clara sobre la voluntat de la majoria de catalanes, sobretot per la decisió de CSQP de no deixar-se comptar en cap bloc, tot i que finalment el seu grup parlamentari s'ha decantat pel NO. Les candidatures que demanaven el Sí a la independència van sumar 1.966.508, davant dels 1.976.553 dels partits amb representació que no el demanaven. La suma de JxSí va obtenir els mateixos vots que CiU i ERC per separat al 2012, només la CUP-CC va sumar uns 200.000 vots al Sí.

1.7.- En els darrers anys, i a partir de la confluència de diverses crisis de caire institucional, democràtica i socioeconòmica, coadjuvades per sengles moviments de masses que han fet avançar de forma significativa la consciència dels pobles sotmesos per la monarquia borbònica (el moviment sobiranista i independentista a Catalunya, el 15M arreu de l'estat, i el lent avenç d'un nou moviment obrer i popular – autònom de les velles estructures cada vegada més lligades de peus i mans als interessos de l'estat i a la seva ideologia de poder), l'Estat de les Autonomies ha entrat en una crisi profunda – una crisi de Regim. Davant les múltiples dificultats i la fondària de la crisi econòmica i institucional, l'Estat i les seves classes dominants han optat per una fugida endavant que amagava un projecte de refundació del regim a partir dels següents elements:
La tendència cap a la recentralització política, administrativa i econòmica en relació al model d'Estat
La facilitació de processos d'acumulació capitalista basats en la privatització de cada vegada més sectors econòmics.
La retallada de drets polítics i socials amb l'objectiu de reforçar els processos esmentats

A Catalunya és on aquesta crisi de regim s'ha aguditzat més, a causa de la confluència de les diverses crisis esmentades (institucional, democràtica i socioeconòmica) que s'han traduït en l'articulació de múltiples moviments de caire nacional-popular que han materialitzat una alternativa que han portat l'estat al caire del col·lapse en aquest territori. L'evolució d'aquesta crisi serà determinant per a la refundació o per al col·lapse definitiu d'aquest Regim del 78, així com per la configuració d'una nova República catalana i l'articulació d'alternatives d'esquerres i sobiranistes a la resta dels Països Catalans, i a la resta de pobles de l'estat.

2.- Un referèndum al camí

2.1.- En aquest context d'absència d'una majoria clara en el plebiscit i davant d'una lògica de govern de Junts pel Sí en clau merament autonomista i neoliberal expressada tant en la proposta per a pressupostos 2016 i que plantejava el procés en termes de desconexió mitjançant les màgiques i oblidades lleis de desconexió com en la retallada, per exemple, de fons a l'escola inclusiva; va portar a la CUP-CC conjuntament amb altres actors polítics a rebutjar la proposta de pressupostos i després de l'assemblea d'Esparraguera situar el juliol del 2016 la necessitat de celebrar un referèndum d'autodeterminació com a fórmula democràtica de resolució del conflicte. La proposta del referèndum és assumida pel president Puigdemont en la qüestió de confiança i l'eslògan de referèndum o referèndum. Després de l'escenificació del Pacte Nacional pel Referèndum s'evidencia que només el referèndum unilateral és possible i el govern comença a desplegar-lo amb la mirada a l'1 d'octubre. L'acceptació de la CUP-CC dels pressupostos del 2017 com a decisió tàctica per a garantir el referèndum va tenir un efecte ambivalent, per una banda va deixar sense cap tipus de possible excusa als sectors autonomistes per no avançar cap a l'autodeterminació i per altra banda va suposar una certa ruptura per part de cert sectors d'esquerres i populars amb la CUP-CC que no estaven d'acord amb el pacte amb el govern.

2.2.- A aquestes alçades ningú pot negar la potència de la unilateralitat com a factor generador de conflicte democràtic; és a dir, de fer aflorar el veritable caràcter antidemocràtic de l'Estat. Hem desmentit la tesi dels comuns i d'ICV, apel·lant al diàleg per se no s'arriba enlloc, en el sentit que hi ha una àmplia majoria representada al Congrés, i també, com hem pogut veure, la monarquia i el poder judicial, que no està disposada a acceptar el dret a l'autodeterminació, i per tant, el diàleg no es pot produir en base la legítima demanda que formula un percentatge molt majoritari de la societat catalana. Només generant contextos d'unilateralitat es provoquen canvis en el taulell de joc i s'avança en la construcció de la república.

2.3.- Les circumstàncies repressives amb què es produeix tant l'organització prèvia com la campanya del referèndum de l'1-0, combinades amb aquesta àmplia majoria autodeterminista existent i la cultura d'autotutela de drets que impregna una part important de la societat organitzada cristal·litzada en una ocupació massiva dels carrers arrel de les detencions del 20S així com dels punts de votació la tarda nit del 29 de setembre que permet la celebració del referèndum el dia 1 en les condicions en les quals es realitza, amb el vot efectiu de 2.286.000 vots, dels quals més de 2 milions novament independentistes.

La força de l'autoorganització en un context d'excepcionalitat com el d'aquell dia és replicat ràpidament amb la materialització d'una vaga general el dia 3 d'octubre amb els defensors del referèndum com a protagonistes i al marge dels sindicats de concertació, fet que demostra la força del moviment en aquell moment i la idoneïtat dels dies 4-5 d'octubre, en un període preinsurreccional com a dates de la proclamació de la República, tot i que la data fixada per el reconeixement dels resultats del referèndum es retardada, provocant un cert refredament en els ànims generats el dia 3 d'octubre, i alertant de la gravetat de la situació a tots els poders establerts.

2.4.- És precisament aquesta naturalesa del moment el que fa reaccionar no només les institucions de l'Estat com el propi rei Felip sinó també l'oligarquia econòmica catalana i tots els poders establerts, fet que confirma la lluita classes que suposa el procés independentista (contra l'Estat espanyol que no és res més que una eina al servei d'un conjunt d'interessos de classe que encarna el règim del 78). Aquesta pressió cap al conjunt del moviment però especialment cap el govern de la Generalitat de Catalunya es produeix directament a partir de la intervenció de sectors lligats a la Unió Europea, per les pressions de la banca que marxa de Catalunya amb bona part del gran empresariat i per un rol intermediari proclamat per actors aparentment molt diversos com l'arquebisbe de Barcelona, el lehendakari, la degana del col·legi d'advocats de Barcelona o Ada Colau que en el seu objectiu de congelar el moment aconseguen debilitar la ruptura i retardar la declaració republicana.

2.5.- En la consecució de l'1-0 en la forma que va produir-se cal reivindicar el paper de la CUP-CC i del conjunt de la Unitat Popular. Els conceptes de desobediència civil, de desbordament de la legalitat i d'autotutela de drets han estat insistentment subratllats en el discurs públic de la CUP-CC; i mostrades en la pràctica política al conjunt de la societat principatina (defensa de la seu nacional de la CUP, desobediència de càrrecs electes municipals algunes de les iniciatives generades aquells dies com els CDR, Escolsobertes o altres formats són propostes promogudes bé promogudes o bé participades pels actors del nostre marc d'Unitat Popular i en definitiva l'objectiu d'irreversibilitat de les passes del procés d'independència que ens havíem marcat com un dels objectius de la legislatura es produeix en el marc de l'1-0. L'1-0 significa també un abans i un després per la consciència política d'una part important del país i per això un primer eixamplament per l'esquerra del moviment independentista. I, alhora, també un exercici massiu de gimnàstica revolucionària que ha de ser llavor i no només fruit.

3.- Un estat autoritari i reaccionari

3.1.- La resposta de l'Estat s'ha materialitzat amb una duríssima repressió contra el moviment independentista. Contra les alcaldies, contra la pròpia classe treballadora i resta de classes populars el dia 1-0, contra el que l'Estat comprèn com la direcció política (empresonament dels líders d'ANC i OC i del Govern i imputació de la Mesa del Parlament) i un degoteig de casos de repressió de menys intensitat que s'anirà desplegant contra els sectors que considera més hostils (mestres, mossos, periodistes...) per la via dels anomenats delictes d'odi i els delictes contra l'ordre públic. És quelcom previsible per la pròpia idiosincrasia de l'Estat espanyol que està desplegant, en versió 2017, el que ha fet sempre. Tant és així que no podem deixar de recordar que els delictes de sedició i especialment de rebel·lió són les fórmules que van portar a la mort i a la presó a milers de companyes republicanes durant el segle XX.

3.2.- L'aplicació de l'article 155 CE ha estat l'expressió institucional més clara de la voluntat d'anorrear les institucions catalanes en una pulsio que sempre ha existit a l'Estat i que s'ha anat consolidant durant el període 1978-2017. També vol ser una eina per garantir les condicions i les intervencions que siguin necessàries per afavorir la victòria a la Generalitat per part de les forces que donen suport al règim del 78 (PP-C's-PS). La fórmula escollida, que ni tan sols no respecta la literalitat del text constitucional, consisteix en una intervenció total de tots els àmbits, en tots els nivells i amb possibilitats de pròrroga temporal, amb cessió de tot el poder executiu català a l'executiu de Rajoy. S'ha dit que era un 155 tou, però el seu caràcter plenipotenciari l'habilita a fer qualsevol cosa.

3.3.- L'escenari repressiu que s'ha construït ha posat en evidència per una banda la falta d'independència judicial a l'Estat, especialment en els òrgans centrals com l'Audiència Nacional o en les altes magistratures, com el Tribunal Suprem i el TSJ i per tant la configuració d'una naturalesa reaccionària de tots els poders de l'Estat concertats en l'estratègia de negar ni tan sols la possibilitat de la independència de Catalunya. Evidentment la continuïtat sense ruptura ni depuració a la judicatura, fiscalia i policia de tot l'aparell franquista i de la seva cultura ha afavorit aquest context i ha impedit un cert contrapoder formal que es pot donar en algunes democràcies liberals. No és una qüestió de qui governa, de la visió d'un partit polític concret, és un aparell institucional en bloc el que actua contra Catalunya i el que es nega a la recerca d'una solució democràtica.

3.4.- No ha existit una dissolució externa d'una cambra parlamentària en l'Europa occidental posterior a la segona guerra mundial. Només el 155 CE a Catalunya. Aquesta decisió, compartida i planificada per la direcció del PSOE a Catalunya ha reconfigurat totalment el mapa polític generant un bloc PP-C's-PSOE defensor de la imposició i de la retallada de drets dispost a tot només per negar el dret a l'autodeterminació. Només IU-Podem ha mantingut un pol de defensa en abstracte d'aquest dret a Catalunya tot i que amb moltes tensions internes i evidenciant que una part important d'aquestes organitzacions o no creuen en Catalunya com a subjecte polític o els seus càlculs electoralistes són més poderosos que les seves pròpies conviccions. Només Podem a Catalunya, ara defenestrats pel partit estatal, va defensar-ne coherentment l'exercici d'aquest dret malgrat no estar d'acord amb els seus resultats concrets i malgrat preferir un referèndum pactat.

3.5.- A Catalunya la marca electoral CSQP, amb el suport d'ICV, EUIA, Podem i Equo, ha acabat desenvolupant en aquesta legislatura un paper d'apuntament del règim. Tot i que es declara sobiranista i ha defensat en el seu programa el procés constituent, quan s'han hagut de prendre decisions per avançar cap al reconeixement de l'autodeterminació al Ple del Parlament, en general, han votat amb el bloc unionista, fet que els ha provocat moltes tensions internes, sobretot pel desacord de part de les diputades de Podem. El discurs oficial d'aquesta espai, el dels comuns, ha estat el de defensa d'un referèndum acordat amb l'Estat Espanyol, mai unilateral. Malgrat les referències constants al procés constituent, per part de la direcció de CSQP no s'ha fet ni una sola passa per a desenvolupar-lo de forma no subordinada a l'Estat, al contrari, han actuat de bloqueig constant i de versió intel·lectual del manteniment del marc actual. No han sabut resoldre com es pot desenvolupar un procés constituent avui a Catalunya sense ruptura encara que sigui transitòria amb l'Estat espanyol. Catalunya en Comú segueix en aquesta posició estèril per a la resolució del conflicte.

4.-Els límits del govern de Junts pel Sí

[La majoria del govern de Junts pel Sí es troba en aquests moments tancat a la presó o a l'exili i aquesta circumstància extraordinària ens imposa un respecte màxim cap a les persones represaliades i el seu entorn. Tanmateix és imprescindible poder analitzar políticament el seu paper durant la legislatura per a valorar quina és la millor decisió a prendre]

4.1. El projecte de JxS era producte de la necessitat de l'antiga CiU de mantenir el poder i de l'estratègia d'ERC d'anar ocupant lentament part de l'espai electoral convergent. El resultat en matèria social i de gènere era un programa que, malgrat certa retòrica més progressista, no qüestionava allò essencial del model neoliberal, de l'aplicació de l'austeritat i dels privilegis i prebendes de sectors enriquits a costa de la gestió autonòmica. En matèria nacional, sota un full de ruta aparentment estructurat de 18 mesos de transició cap a la independència, s'hi evidenciava la manca de respostes clares sobre la reacció de l'estat i s'hi entreveia l'estratègia d'intentar forçar algun tipus de negociació amb aquest estat. Els resultats del 27S, la composició parlamentària i l'acció de l'esquerra independentista van condicionar -amb més o menys èxit, segons el cas-, aquest programa polític.

4.2.- Des de l'inici de la legislatura la CUP-CC va treballar per l'assumpció pel govern d'un pla de xoc que desplegués mesures destinades a lluitar contra l'emergència social. Un pla de xoc hauria sumat sectors importants de la classe treballadora i la resta de classes populars a la lluita republicana. L'aplicació de les mesures que es van incloure a la declaració del 9N de 2015 i les discutides durant el procés d'investidura, haurien ajudat a començar a redreçar les retallades, malgrat assumir que eren de mínims, una bena a la ferida. Però ha estat una tònica des d'aquell moment i en totes les negociacions posteriors la negativa de Junts pel Sí, especialment per la pressió del PDECat, de donar sortida a un mínim programa de reforma.

4.3. Les mesures de pla de xoc social que proposava la CUP-CC eren perfectament viables fins i tot en el marc autonòmic, i haurien pogut ajudar a millorar, i molt, els serveis públics. En relació a l'àmbit educatiu i en el marc del segon debat pressupostari, el debat sobre el capítol d'educació va donar-se en el context d'una certa mobilització del sector. Tot i això, cal autocrítica a l'hora de valorar l'estratègia de lluita també en aquest àmbit: des del punt de vista institucional, l'acord pressupostari entre CUP-CC i govern va arribar un mes abans de l'aprovació de pressupostos escurçant el recorregut de la lluita del sector; des del punt de vista sindical, hi va haver dues convocatòries de vaga, de les quals només una es va consumir amb una participació escassa, mentre que l'altra es va desconvocar abans d'hora. El resultat de les reivindicacions assolides és molt ambivalent i amb alguns incompliments flagrants. Més enllà d'això, la majoria d'esmenes i propostes plantejades per la CUP-CC en les dues negociacions pressupostàries de la legislatura, mai van ser incloses pel govern de Junts pel Sí, mostrant per un costat el domini de les polítiques neoliberals dels darrers anys de govern Mas i la incapacitat d'ERC de revertir-les, i per l'altra, la dificultat d'assumir per part de JxS la necessària desobediència a totes les lleis suspeses pel TC, tot i que s'havien signat declaracions al respecte.

4.4.- La necessitat d'ERC de visualitzar-se com un partit amb capacitat de governar, i sobretot d'adjudicar-se el centre polític, ha provocat que més que polítiques concretes de transformació o de reversió de retallades hagi justament renunciat a aquestes transformacions, i hagi optat per visualitzar-se com un actor cohesionador, facilitador i central, que ha rebutjat sistemàticament posicionar-se en favor de les esquerres en cap dels debats claus de la legislatura (investidura i els dos debats de pressupostos). En aquest sentit, en un període de "creixement" econòmic és normal que els pressupostos de la Generalitat disposessin de més diners per a polítiques socials, però en cap cas es devia a una voluntat clara del govern d'aprofundir en la redistribució de la riquesa. Així mateix, la CUP-CC ha denunciat sempre que no era només una qüestió de destinar més diners en polítiques socials sinó que és imprescindible començar a revertir les condicions materials de vida de la classe treballadora i la resta de classes populars. En aquest sentit, i, com a autocrítica que cal abordar, la CUP-CC de manera massa sistemàtica també hem interioritzat el discurs de la gestió de la misèria com a mal menor.

4.5.- Cal tenir en compte també que ens hem trobat en un període polític, sobretot el primer any de legislatura, en el que cap actor, tampoc la CUP-CC ni l'esquerra independentista i anticapitalista, no ha reeixit a posar en el punt central que hauria merescut, l'agenda de mobilització social que la situació de crisi econòmica i social reclamava. Això ha condicionat considerablement a l'hora d'oposar-nos a la gestió neoliberal del govern i fins i tot a la capacitat de condicionar algunes polítiques concretes, i ens ha recordat novament que en una voluntat contrahegemònica com la nostra, sense mobilització popular és pràcticament impossible obtenir victòries a les institucions.

4.6.- Durant tot el procés hem conviscut per una banda amb la necessitat de mobilitzar la classe treballadora i la resta de classes populars i a la vegada explicitar les dificultats enormes per fer efectiva la independència. Des de la CUP-CC s'ha intentat posar sobre la taula que calia afrontar el problema enorme de com posar fi al poder de l'Estat espanyol als Països Catalans. Cada cop que s'ha mirat de fer, bona part de l'independentisme ha posat el crit el cel amb els típics «pals a les rodes» «el govern ho està fent bé, confieu». També s'ha de dir que durant aquests anys el debat ha estat més centrat en discutir-li al front monàrquic el dret a fer l'autodeterminació que no debatre col·lectivament com fer-ho. Com a CUP-CC hauríem d'haver aprofundit més i en aquest sentit fem autocrítica. Com també ho fem per no haver deixat més clar el paper real que juga la UE a favor de l'estatu quo així com per no haver trobat la manera d'expressar la preocupació pel nivell de manca de preparació que percebíem del govern sense generar un efecte desmobilitzador.

4.7.- També s'ha d'afegir que el govern no havia treballat prou l'escenari d'unilateralitat pura, confiat que existiria encara que fos en darrer moment una proposta de negociació amb l'Estat espanyol. La seva inexistència i les pressions que rep el govern de l'oligarquia i aquells que li fan el joc a partir del 3 d'octubre, que són acceptades amb la declaració fallida del dia 10-0, el col·loca en una posició d'extrema debilitat que només permetrà la declaració de la república el 27-0 per la pressió popular, tot i que no acaba acompanyada del desplegament institucional necessari. Com a exemple d'unilateralitat aplicada a procés d'independència, tenim Eslovènia, això sí, en un context de majoria molt clara independentista en un referèndum i de disposició d'una estructura institucional útil per al projecte independentista inclosos certs espais de poder com l'exèrcit i la policia. La via eslovena no és possible a Catalunya en les condicions actuals. Ni disposem de la mateixa força institucional (en el sentit més literal del terme) ni d'una majoria equivalent a l'eslovena. A tot això s'hi afegeixen les famoses estructures d'Estat en el nostre cas, que s'han descobert com a incompletes, insuficients o inútils pel context en què ens trobem. Cal entomar també l'autocrítica de no haver liderat durant tot aquest darrer període un marc de mobilitzacions més fort i més ràpid que hagués pogut corregir aquesta situació i per no haver estat capaços d'entendre la importància d'aquestes mobilitzacions, ni d'haver fet totes les propostes sobre com s'havien de concretar aquestes estructures d'estat en un context d'unilateralitat, malgrat no disposar ni molt menys d'un equip d'assessors equivalent al del govern.

4.8.- Per altra banda també s'ha demostrat que l'Estat espanyol, com la majoria d'estats, només entén la mobilització massiva i els fets. La lluita per l'alliberament nacional sempre ha requerit que grans masses de la població hagin hagut d'estar disposades a afrontar la violència i la repressió de l'Estat. Això no vol dir immolar-se, però sí tenir clar que l'Estat espanyol no cedirà només als vots i que caldrà resistir la seva repressió. En aquest sentit, al llarg de la legislatura i en la preparació del referèndum s'ha menystingut aquesta capacitat repressiva de l'Estat, i no s'ha tingut en compte que ens enfrontàvem a un Estat que disposa de tots els poders per tal de mantenir el seu propi estatu quo i reproduir-se. El discurs de "la llei a la llei" i la "revolució dels somriures", que només tímidament hem intentat combatre per no trencar la unitat, no ha servit per allò que anàvem a fer i no ha preparat la classe treballadora ni la resta de classes populars ni per les dificultats a l'hora d'implementar la República ni a fer front a l'embat repressiu de l'estat, fet que facilita la desmobilització en el moment que més necessària és amb el discurs de la por.

4.9. El processisme ha consolidat una cultura política que a hores d'ara és un dels principals llasts per a la independència. Alguns dels principals elements són:

La verticalització de les decisions i la manca de crítica han estat el terreny abonat per a fiar-ho tot a l'astúcia.

La idea del trànsit cap a la independència basat en el de la llei a la llei ha desdibuixat completament els elements cabdals de tot procés d'auto-determinació: la disputa/conquesta del poder i la ruptura amb el règim -il·legítim- anterior. Així mateix, això ha legitimat les institucions autonòmiques, que en comptes d'institucions espanyoles a substituir han passat a ser institucions pròpies a defensar.

La creença en la neutralitat de les institucions europees i la recerca d'un àrbitre que apliqui una legislació internacional neutra en matèria d'auto-determinació ha estat un dels factors que ha introduït més confusió durant aquest mes d'octubre.

La confusió de la desobediència civil no violenta amb la renúncia a desobeir la legalitat espanyola va estar a punt de fer fracassar la defensa dels col·legis electorals i ha evitat en moltes ocasions que el carrer actuï com a tensor.

La continuïtat en la gestió neoliberal i l'empitjorament de les condicions materials de vida de les classes populars, i sobretot de les dones. Primer amb un funcionament de plena normalitat autonòmica pel que fa als pressupostos, pagament del deute per davant de qualsevol altra necessitat, consolidació de privatitzacions, i retallades i després amb el pretext d'esperar a un procés constituent que ha de servir per debatre l'actual marc neoliberal on es situa la gestió de jxsi.

L'èxit de l'1 i el 3 d'octubre és de fet una esmena a la totalitat d'aquests plantejaments, i apunten a que el nivell de consciència popular superava de molt els límits a què aquest sobiranisme l'havia volgut enclaustrar. Cal, doncs, ara més que mai, seguir construint una cultura política per al conjunt del moviment independentista que es basi en elements materials, en esperit crític i en perspectiva de ruptura.

5.- La via catalana a la democràcia

5.1.- La proposta de la CUP-CC passa per centrar la seva activitat política en els propers mesos en els següents cinc eixos:

- Autoorganització i mobilització
- Municipalisme d'alliberament
- Internacionalisme
- La resposta a la repressió
- República de l'1 d'octubre i procés constituent

5.2.- En els darrers mesos s'ha pogut constatar que tot i que les forces sobiranistes tenien a nivell institucional el control del govern i del parlament i a nivell de carrer dues entitats amb una gran capacitat mobilitzadora, això no ha estat suficient per defensar la República. En aquest sentit, la Unitat Popular té el deure de prendre el lideratge del procés de ruptura amb l'estat espanyol i el deure d'implementar la República Catalana.

5.3.- A nivell institucional, la Unitat Popular s'ha d'assegurar que l'administració autonòmica no és neutre davant dels embats de l'estat espanyol i que és peça clau per la construcció de la República. En aquest sentit, la CUP s'ha d'involucrar en aquest procés des d'allà a on sigui més efectiva. Les altres forces de l'anomenat bloc sobiranista han patit un desgast important tan a nivell social (la fi del processisme màgic) i la malaurada repressió, que la UP ha d'ajudar a superar.

5.4.- A nivell de carrer, durant el període 2012-2017 ha estat evident el lideratge d'entitats com l'ANC i Òmnium Cultural quant a mobilitzacions en clau autodeterminista i/o independentista, especialment aquelles més massives com les de les Diades de l'11 de setembre. Mitjançant aquests espais desenes de milers de persones s'han implicat políticament per primera vegada. Tanmateix, les seves línies polítiques i estratègiques han estat superades per l'actual cicle repressiu i de conflicte amb l'Estat. Quan el marc desobedient deixa de ser merament discursiu per esdevenir necessària la seva materialització per a poder celebrar el referèndum de l'10, aquest lideratge queda diluït tot emergint, alhora, nous espais d'autoorganització popular (els CDR, entre altres) caracteritzats tant per una més clara determinació desobedient com per una horizontalitat que havia anat perdent l'ANC.

La certa paràlisi de les entitats en moments claus, contrasta amb la creixent mobilització que s'ha produït fora d'aquestes organitzacions i el lideratge que ja han pres les forces de la Unitat Popular, molt més avesades, per desgràcia, a moure's en contextos d'acció-repressió. Després de la irrupció dels CDRs l'ANC i Òmnium han jugat un paper desmobilitzador en diverses ocasions. Des de les crides que arribaven als grups unitaris dels quals participàvem durant l'1-0 per no resistir davant les forces d'ocupació i perquè ens limitéssim a "aconseguir la foto de la retirada de les urnes, fins a la contraprogramació de la manifestació dels sindicats el dia de la Vaga General del 3 d'octubre, passant pel silenci que s'ha mantingut per part d'aquestes organitzacions després de la reculada del 10 d'octubre i l'intent de pacte amb l'estat del 26 d'octubre. Cal reforçar els CDRs també com a contrapoder que tensioni aquest sobiranisme mal dit transversal que, hores d'ara ja no hauríem de dubtar en qualificar de governamental. A banda cal que l'Esquerra Independentista i els CDRs aspirin a ser qui lideri el procés i el control del territori des de la seva perspectiva ideològica si volem esdevenir hegemònics i deixar de referenciar la institució i els partits del govern.

6.- Autoorganització i mobilització popular

6.1.- El paper dels Comitès de Defensa, així com de col·lectius autoorganitzats a nivell local i de barri, ha estat un dels fenòmens més interessants de les mobilitzacions desenvolupades abans i després del referèndum, destacant el seu paper l'1 i el 3 d'octubre. Han estat una de les experiències sorgides al llarg de l'anomenat procés sobiranista en les quals sectors populars, molt més amplis que l'esquerra independentista i alternativa, s'han organitzat per a defensar els seus drets tot destacant el seu caràcter popular i assembleari, i als que s'han unit persones que militaven a la ANC i que davant del refredament i manca de lideratge i adaptació de la organització a la nova situació, han anat abocant la seva militància vers els CDR. L'aposta de la CUP, i de molts altres espais, per impulsar aquests espais d'autoorganització popular ha estat molt important i podem afirmar que, sense aquests comitès de defensa i grups de veïnes autoorganitzades, el referèndum hauria quedat molt probablement en una mobilització molt menys exitosa. Aquests espais han cristal·litzat també gràcies a les condicions de repressió extrema en què es va desenvolupar el referèndum de l'1 d'octubre i la posterior detenció i empresonament dels líders de l'ANC i Òmnium, de vuit membres del govern, així com l'exili forçós del President i de la resta del govern. Una circumstància que va permetre que aquells ciutadans menys polititzats descobrissin el caràcter autoritari de l'Estat espanyol i, per tant, prenguessin el compromís de defensar els drets nacionals de Catalunya i aquells que els corresponen com a ciutadans.

6.2.- Arreu del territori s'ha registrat una àmplia diversitat d'experiències organitzatives i la militància de la CUP ha participat d'aquests espais en funció de les diverses realitats existents:

.En el cas dels CDRs concebuts com espais que practiquen la desobediència civil, d'autoorganització popular, horitzontals i organitzats a partir d'una assemblea veïnal, la CUP hi ha participat i hi segueix participant a través de múltiples militants, col·laboradores o simpatitzants que hi segueixen fent la seva aportació personal.

.En el cas de les taules o espais de coordinació de partits i entitats pro-referèndum, articulats amb altres associacions o col·lectius per a la defensa del referèndum, la CUP hi ha participat a través dels representants que cada assemblea local hi delegava.

6.3.- La participació a aquest dos tipus d'espais és positiva i totalment compatible l'una amb l'altra. Tot i així, des de la CUP apostem i prioritzem tots aquells espais de participació i empoderament popular on tothom pugui sentir-se partícip més enllà d'algunes lògiques partidistes. Entenem que la militància de la CUP ha de seguir participant dels Comitès en la mesura del possible – igual que en d'altres moviments populars – contribuint a dinamitzar i enriquir els seus processos de debat i de decisió. La CUP i l'esquerra independentista podran debatre propostes de tot tipus que podran traslladar als comitès només a través de la tasca de base que la militància hi dugui a terme. Això implica rebutjar d'arrel les pràctiques dirigistes i de cooptació partidista que es puguin dur a terme en el sí dels comitès.

6.4.- Pel que fa a la classe treballadora i la resta de classes populars organitzades al voltant dels CDR o espais similars, i de forma immediata, és necessari generar una estratègia col·lectiva de politització. Després de la fase d'acumulació de forces que han suposat les mobilitzacions massives iniciades el 2012 i que han estat un èxit, d'ençà de l'1 d'octubre s'enceta una nova fase de politització de les persones que participen dels moviments populars.

6.5.- A continuació exposem algunes de les línies polítiques que, d'acord amb el treball que hem estat realitzant arreu del territori, podrien servir de guia d'acció per a la militància en el sí dels Comitès:

Defensa de la república i de les mesures per fer-la efectiva: cal denunciar qualsevol via de pacte o de concertació que suposi renunciar o posposar la materialització de la república; en aquest context, els CDR haurien de seguir sent organismes que permetin defensar les conquestes populars i els instruments de construcció nacional i social dels quals el poble es pugui dotar en l'exercici del dret a l'autodeterminació proposant activitats com les següents:

- a) Denunciar qualsevol via de pacte o de concertació que suposi posposar o renunciar a la materialització de la república
- b) Crítica dels límits de l'actual procés i i defensa dels drets de les persones excloses. Rellevant el cas de les persones les migrants, moltes de les quals van estar participant dels dies de la defensa dels col·legis malgrat no se'ls deixava votar.
- c) Defensa del conjunt dels Països Catalans com a marc nacional. Difusió de les activitats arreu del país, organització d'actes solidaris més enllà dels límits autonòmics davant agressions, etc.
- d) Actes de denúncia de les institucions internacionals que donen suport a l'estat espanyol: UE, OTAN, etc

B. Per la república de la gent treballadora i de les classes populars: la classe treballadora i les classes populars han estat les que, en una veritable unitat popular, van esdevenir les màximes defensores del referèndum, després han respost a la repressió i s'han mostrat com les més disposades a materialitzar i defensar la república. Han de ser aquestes doncs, les que construeixin i es facin a la seva mida la nova república:

- a) Per això els CDR també han de ser valedors de la defensa dels drets de la classe treballadora i les classes populars, lligant la independència als seus drets, i a la capacitat de les classes populars de decidir el seu futur
- b) Suport a un pla d'urgència per atendre les necessitats de la classe treballadora i resta de classes populars
- c) Cal denunciar aquelles empreses, bancs, etc que hagin actuat al servei de la repressió de l'estat, així com assenyalar el paper de l'oligarquia i la gran burgesia al costat de l'estat espanyol i contra el poble català.
- d) Cal seguir impulsant la coordinació amb els sectors del sindicalisme combatiu que s'han mobilitzat per la vaga del 30 i del 8N, intentant crear dinàmiques de treball conjuntes.
- e) Proposar l'impuls de CDR d'àmbit sociolaboral orientats a implicar la classe treballadora en la construcció de la república, i en impulsar alhora el contingut de classe de la construcció republicana

C. Plantar cara a la repressió de l'estat, al feixisme i al 155: l'única via de plantar cara a la repressió de l'estat serà mantenir la tensió organitzativa i política des de baix i estar disposades a desplegar tota la nostra solidaritat amb totes les persones que puguin ser represaliades. En aquest sentit, caldrà:

- a) Donar resposta a qualsevol mesura repressiva de l'estat en contra del dret a l'autodeterminació
- b) Organització de campanyes contra la presència de les forces d'ocupació. Socialització dels efectes de la seva presència als barris i pobles
- c) Impulsar iniciatives de converses entre veïnes per tal de contrarrestar els efectes de les campanyes de divisió social impulsades pel feixisme i l'espanyolisme
- d) En l'àmbit sociocultural cal impulsar iniciatives que vagin en la línia d'evitar la divisió del nostre poble rebutjant caracteritzacions identitàries de la lluita independentista

D. Sols el poble salva el poble: va ser la iniciativa i l'autoorganització popular la que va salvar el referèndum, i ha estat la gent l'única que s'ha mantingut ferma defensant les conquestes populars quan el govern de la república va renunciar a mobilitzar l'administració de la Generalitat per fer-ho. Per aquest motiu caldria impulsar activitats com les següents:

.Impuls de la mobilització independent i de classe que vinculi la república i les reivindicacions socials

.Socialització del paper que ha tingut i pot tenir l'organització popular, homenatges a la resistència durant el 10, valorar i recordar la capacitat pròpia de la gent

.Homenatges als col·lectius obrers i populars destacats en la seva actuació al costat del poble i plantat cara a les forces repressives bombers, estibadors, professores, etc

7.- El municipalisme

7.1.- La sacsejada social i política del procés d'independència que marquen un fet rellevant els dies 10 i -0 i que com diem que com diem al principi, ha significat també un abans i un després per la consciència política d'una part important del país i per això un primer eixamplament per l'esquerra del moviment independentista.

En el marc municipalista ha significat un canvi qualitatiu i quantitatiu important pel que fa a les potencialitats de l'autoorganització popular i la mobilització. Un canvi no solament propiciat per les enormes mobilitzacions (mai vistes en anterioritat) i novell d'autoorganització que ha estat considerable i a cops potent, sinó també perquè ha significat posar l'agenda política municipal com mai els fets nacionals com ho demostren les alteracions en les majories o governs municipals.

Aquests fets han desmuntat moltes aliances de poder local i localista, han fet emergir noves potencialitats i han obert considerablement el marc de lluita rupturista i les seves possibles aliances. La conquesta dels carrers, la utilització de l'espai públic com a marc referencial de la nostra lluita són indestriables de la nostra manera pràctiques polítiques de ruptura a tots els nivells.

El municipalisme de ruptura, de transformació ha de saber ressituar-se en aquest nou rostre municipal. Un espai obert, en moviment, mobilitzat, enxarxat en les dinàmiques nacionals. Un espai polític en el que les oligarquies locals, fins ara i des del 78, ben recol·locades en el panorama polític avui es troben sacsejades, tensionades i orfes de referents nacionals vendibles a nivell local, com era el cas de CIU i PSC. I aquest saber-se ressituar, implica necessàriament ser allà on es decideixen coses.

7.2.- El municipalisme de ruptura, entès com l'articulació de projectes polítics basats en la unitat popular i en la pluralitat d'actors que treballen per la transformació social, ha arrelat amb força al Principat de Catalunya. I té potencialitat de fer-ho també al conjunt dels Països Catalans. Al País Valencià, alguns exemples apunten cap aquesta direcció, i a la illa de Mallorca, hi ha un bon número d'experiències que segueixen la lògica política i organitzativa del municipalisme d'alliberament - assembleari, compromès amb els moviments populars i el dret a l'autodeterminació - amb el qual s'identifica la CUP.

7.3.- En un context com l'actual en el que l'autonomisme conegut fins avui s'ha esmicolat, el projecte municipalista de la CUP ha de basar-se en una dialèctica entre la ruptura amb el Règim del 78 i la construcció dels municipis com a espais claus per al projecte de sobirania i com el principal projecte de superació de la cartografia del poder autonòmic i d'articulació institucional dels Països Catalans. Pel que fa a la ruptura, en el marc del procés independentista s'ha demostrat que quan la CUP aposta per posicions polítiques de ruptura s'avança. Per això, entenem que des de la política municipal, s'han de continuar mantenint pràctiques polítiques de ruptura a tots els nivells.

7.4.- Per altra banda, és imprescindible desplegar el projecte de sobirania. La recuperació de les sobirania des del municipalisme i la capacitat de generar xarxes i estructures que permetin teixir contrapoder i autogestió en àmbits com l'alimentació, l'energia, les cures i la gestió de serveis i equipaments públics entre d'altres, poden suposar un canvi substancial en les condicions materials de vida de les persones que viuen als nostres municipis.

7.5.- En aquest sentit, entenem que el municipalisme de ruptura com:

7.5.1.- Treballar per estar presents allà on la comunitat pren decisions, genera mobilitzacions, crea espais de contrapoder, ocupa espais de poder i fortifica les seves conquestes socialitzant béns i valors, plantejant un treball coordinat amb altres forces polítiques que mantingui la independència de cada projecte però que ajudi també a la visualització d'un bloc republicà que porta la voluntat popular a les institucions.

7.5.2.- Treballar per a consolidar el municipalisme com a eina de transformació. Per una banda com a eina de ruptura que fugi de dinàmiques de mera gestió municipal, entenent que és aquesta la que ens permet avançar en el projecte de transformació. Per altra banda, consolidant el projecte de les sobiranes a totes les Assemblees Locals, tinguin o no presència a la institució, i treballant per a teixir aliances polítiques a pobles, viles i ciutats que permetin sedimentar una alternativa de contrapoder i de sobiranes.

7.5.3.- Treballar per consolidar l'Assemblea municipalista dels Països Catalans, entenent que la creació d'institucionalitat pròpia és imprescindible per a poder sostenir un projecte de ruptura i per a desplegar estructures que puguin operar en clau de contrapoder. L'Assemblea Municipalista dels Països Catalans ha de ser una realitat imminent, i ha de començar a caminar abans de principis d'any 2018 per a esdevenir un referent institucional en clau republicana que permeti donar continuïtat al Parlament dissolt i al govern a l'exili i a la presó. Les funcions concretes que se'n derivin, a part d'esdevenir el referent institucional republicà, han d'anar lligades al desplegament del projecte del municipalisme de ruptura i del projecte de les sobiranes.

8.- Internacionalisme

8.1.- En l'actual situació en la qual es troba el conflicte polític català, la CUP i el conjunt de l'Esquerra Independentista, tenen una gran responsabilitat en la internacionalització del conflicte, i en la socialització del discurs d'esquerres sobre la construcció de la República Catalana. Per una banda, és important dedicar esforços i recursos en la divulgació i denúncia de la vulneració democràtics bàsics per part de l'Estat Espanyol, que es complementa amb el foment del creixement de les forces d'extrema dreta al carrer, que no són res més que una eina de l'Estat per arribar on no pot arribar amb el monopoli legal de la violència. De la mateixa manera, cal cercar aliances el més àmplies possibles que reconeguin el projecte de construcció d'una nova república com un pas endavant en la lluita dels pobles i de les treballadores per la democràcia, la solidaritat i la pau en el context d'una comunitat internacional dominada pel dogma neoliberal de l'autoritarisme, els grans interessos econòmics i la guerra.

8.2.- És necessari abandonar el discurs dels drets humans que ens situa com a víctimes i que interpel·la els estats que creiem més "democràtics" i a una Unió Europea que s'ha venut durant dècades com a garant de drets, per teixir una xarxa de solidaritat internacionalista i antiimperialista per lluitar, un cop més, contra el feixisme espanyol. Ens cal plantejar a les organitzacions amb qui treballem internacionalment que cal establir estratègies d'autodefensa conjuntes que situïn a la classe treballadora com protagonista i no com a subjecte passiu que depèn de tercers actors pel reconeixement de les violacions dels drets democràtics més bàsics a l'estat feixista espanyol.

Tanmateix, cal treballar pel reconeixement internacional de la República Catalana. Portem anys teixint relacions internacionals amb diversos partits de govern, especialment a Amèrica, als quals s'ha d'interpel·lar per tal que així sigui. A banda, cal establir mecanismes de contacte amb organitzacions internacionalistes i socialistes de tot el món per tal que també reconeguin la República Catalana i, en cas que tinguin representació institucional, portin aquest reconeixement a les seves institucions per forçar els governs a posicionar-se. Seria la UE qui defensaria el poble català, sinó que l'única opció era la solidaritat de la resta de pobles d'Europa i del món

8.5.1.- estrènyer les relacions polítiques amb organitzacions de l'Estat espanyol. Coordinar acció política amb aquestes organitzacions polítiques, socials i sindicals, és l'única manera d'obrir-li diferents fronts al govern espanyol, descongestionar la pressió policial i repressiva a Catalunya i reforçar les aliances per trencar el Règim del 78 que explota i oprimeix a les classes populars de l'Estat i oprimeix els diferents pobles.

8.5.2.- reforçar el contacte i aprofundir els llaços amb diferents organitzacions internacionals, siguin organitzacions polítiques o moviments socials. En aquest sentit, en els propers mesos cal intensificar els contactes i la participació a espais tipus fòrums socials i les mobilitzacions internacionals contra les institucions financeres internacionals o d'altres entitats claus en el procés de globalització capitalista. Aquesta tasca ens ha de servir també per enfortir les aliances amb altres pobles i organitzacions anticapitalistes d'arreu.

8.5.3.- enfortir la xarxa WithCatalonia creada darrerament per tal de crear CDR arreu del món, com a eina d'internacionalització i d'activació de moviments de solidaritat arreu del món

8.4.- Per altra banda, només la CUP pot trencar amb la influència del discurs a l'exterior de les esquerres espanyoles (PODEMOS i IU) sobre el situació política a Catalunya. És imprescindible que la CUP, de la mà de la resta d'organitzacions de l'Esquerra Independentista, pugui aportar la perspectiva d'esquerra rupturista en la construcció de la República Catalana i fer front a la idea que aquest, ha estat un procés liderat en tot moment per la burgesia. Caldrà internacionalitzar el paper de la classe treballadora i la resta de classes populars i la unitat popular en la República, així com els fruits en termes d'avenç social a nivell legislatiu durant aquests dos anys.

8.5.- Per aquests dos motius, entenem que la tasca a fer per tal d'internacionalitzar el conflicte i generar aliances entre pobles i de classe s'ha de dirigir a:

8.5.1.- estrènyer les relacions polítiques amb organitzacions de l'Estat espanyol. Coordinar acció política amb aquestes organitzacions polítiques, socials i sindicals, és l'única manera d'obrir-li diferents fronts al govern espanyol, descongestionar la pressió policial i repressiva a Catalunya i reforçar les aliances per trencar el Règim del 78 que explota i oprimeix a les classes populars de l'Estat i oprimeix els diferents pobles.

8.5.2.- reforçar el contacte i aprofundir els llaços amb diferents organitzacions internacionals, siguin organitzacions polítiques o moviments socials. En aquest sentit, en els propers mesos cal intensificar els contactes i la participació a espais tipus fòrums socials i les mobilitzacions internacionals contra les institucions financeres internacionals o d'altres entitats claus en el procés de globalització capitalista. Aquesta tasca ens ha de servir també per enfortir les aliances amb altres pobles i organitzacions anticapitalistes d'arreu.

8.5.3.- enfortir la xarxa WithCatalonia creada darrerament per tal de crear CDR arreu del món, com a eina d'internacionalització i d'activació de moviments de solidaritat arreu del món.

9.- La resposta a la repressió

9.1.- La lluita antirepressiva als Països Catalans ha treballat, històricament, amb quatre paràmetres claus: la visibilització de la repressió i dels mecanismes que l'articulen; l'assumpció de les conseqüències individuals i col·lectives; la legitimació de l'acció desobedient; i la voluntat que la repressió generi una resposta que sigui motor d'acció.

9.2.- Des de la CUP hem treballat històricament i especialment en els darrers temps, amb una lògica de desobediència cívica i d'assumpció de conseqüències com a eines per a visibilitzar i despullar el poder. En l'escenari actual amb l'Estat Espanyol actuant en clau de venjança, i donat que hem assumit una estratègia d'unilateralitat i desobediència institucional tant als ajuntaments com al Parlament, el cost repressiu es preveu alt i amb possibles conseqüències directes envers la nostra organització i la nostra militància.

9.3.- Ja ara, i amb escasses condemnes repressives concretes, un dels nodes que més costa de desactivar és la por i la dinàmica paralitzant i angoixant que genera la repressió. Fins avui, hem dut a terme iniciatives comunicatives per a fer-la visible d'una manera que empoderi la classe treballadora i la resta de classes populars i que permeti respondre-hi col·lectivament. A més, i pensant en una estratègia antirepressiva que pugui anar més enllà de la militància de la CUP i de l'Esquerra Independentista, entenem que els dies 10 i 30 la classe treballadora i la resta de classes populars varen fer front a una situació repressiva i de violència molt grossa, i que va realitzar el referèndum i l'aturada de país perquè l'acció va ser col·lectiva. Connectar amb aquest esperit d'organització popular és imprescindible per a fer front col·lectivament a les conseqüències repressives presents i futures.

9.4.- En aquest sentit proposem diverses línies:

9.4.1.- Treballar per a exposar i fer visible l'aparell de l'Estat Espanyol com una maquinària que combina partits polítics a govern i oposició, judicatura, extrema dreta, monarquia i exèrcit entre d'altres. Concretament a partir de materials que de forma pedagògica expliquin amb detall aquest aparell i que recullin dades concretes de les conseqüències polítiques d'aquest.

9.4.1.- Treballar per internacionalitzar la vulneració de drets humans que està patint la població catalana. Aquest eix ha estat exposat a la proposta internacional, però entenem que ha d'anar de la mà de l'estratègia antirepressiva.

9.4.2.- Treballar per internacionalitzar la vulneració de drets humans que està patint la població catalana. Aquest eix ha estat exposat a la proposta internacional, però entenem que ha d'anar de la mà de l'estratègia antirepressiva.

9.4.3.- Desplegar la Campanya "República Ara" com un paraigües que permeti combinar la lluita antirepressiva i la lògica constructiva que generi acció i resposta. Aquesta campanya ha de ser un espai que, en el marc del context actual, pugui ser una eina de resposta a la repressió – actes i accions reactives – amb un esperit de construcció republicana. És fonamental que la lluita antirepressiva que tenim per endavant no s'estanqui en un mer exercici reactiu, i que pugui ser una palanca de construcció política. La campanya ha estat impulsada per les organitzacions de la TEI però té la voluntat i ha de ser un objectiu que pugui ser un paraigües útil també per altres entitats i col·lectius, fet que permet poder dur-la a terme de forma coordinada i a tot el territori.

9.4.4.- Treballar, des dels espais d'organització popular locals, en clau antirepressiva des de totes les seves vessants: formació en desobediència civil, abordatge de les pors i les angoixes, consolidació de xarxes de resposta en cas de repressió, formació en drets bàsics en cas de detenció, etc.

9.4.5.- Els Països Catalans són un projecte que impugna la cartografia del poder de l'Estat Espanyol, i que l'Estat respon en aquesta clau al procés democràtic del Principat per mitjà de l'extrema dreta, és imprescindible que la CUP continuï treballant en la construcció política i organitzativa dels Països Catalans.

9.5.- Finalment i especialment com a espai organitzat ens cal preveure i programar un possible escenari d'il·legalització o de suspensió d'activitats malgrat que no es dona cap dels pressupòsits previstos legalment. Cal introduir aquesta qüestió en les relacions polítiques en el conjunt dels moviments polítics amb qui ens relacionem i dibuixar escenaris de quina seria la reacció davant de la consumació d'un escenari com aquest en les properes setmanes o més endavant.

Entre tant, cal definir una estratègia a curt termini, davant d'una possible suspensió d'activitats de l'organització i especialment de cara a una possible il·legalització del format de candidatura en que ens decidim presentar el 21D (en cas que així ho fem) o del seu programa (que a la pràctica suposaria el mateix). Així doncs, en cas que no poguéssim concórrer a les eleccions del 21D degut a la repressió, caldria desplegar una estratègia de denúncia política de la repressió i de boicot electoral actiu a les eleccions del 21D per tal que aquestes no es poguessin produir, o en defecte, la participació fos el màxim de baixa i en les màximes condicions d'anormalitat per tal de deslegitimar-ne completament els resultats.

En l'improbable cas que qualsevol altra llista o partit de l'independentisme fos il·legalitzada de forma directa o a través del seu programa, de tal manera que se li impedís concórrer a les eleccions del 21D, com a organització actuaríem de la mateixa forma que hem plantejat en el paràgraf anterior.

10.- La República de l'1 d'Octubre

10.1.- L'experiència de les darreres setmanes ha posat al centre del debat una qüestió sobre la qual potser no havíem treballat prou: l'efectivitat. No n'hi ha prou declarant la república el dia 27 d'octubre, cal donar-li continuïtat i sobretot garantir la seva implementació. Es fa difícil fer-ho sense poder, sense poder coactiu institucional i sense poder coactiu popular. Per això resulta imprescindible que aquest nou escenari en què ens trobem que centrem els nostres debats i propostes en aquesta direcció.

10.2.- Així pensem que a la fase que comença de desplegament de la República cal posar sobre la taula, i són imprescindibles, com a mínim el següents punts:

.La creació d'un poder financer propi (banc central català i banca pública) que permeti controlar els poders econòmics i treballar per una sobirania econòmica real.

.El control dels sectors estratègics com l'energia, les comunicacions i el transport. Via nacionalització de l'aigua i les energies, gestió 100% pública del transport que ja és de titularitat pública.

.Recuperació de la titularitat, gestió i provisió pública de tot els centres que formen part del SISCAT (Sistema sanitari integral d'utilització pública de Catalunya) o expulsió del sistema en cas que vulguin mantenir una naturalesa mixta pública i privada. Només un únic sistema sanitari públic de titularitat, provisió i gestió 100% pública pot garantir un accés universal, equitatiu i de qualitat a la sanitat.

.Recuperació de la titularitat, gestió i provisió pública de tot els centres sociosanitaris per garantir un sistema públic de socialització de les tasques de cures d'envelliment i de dependència.

.Moblització immediata via expropiació sense compensació per raons d'interès general de tots el parc d'habitatges buits propietat de bancs i grans tenidors per incorporar-los a un part públic d'habitatges.

.La finalització del desplegament, la neutralització i l'expulsió de les forces d'ocupació, de manera que permeti fer un control efectiu del territori.

10.3.- Els sectors populars que van defensar els col·legis el dia 1 d'octubre i que varen sortir el 3 d'octubre són la força principal de construcció de la República. Per guanyar els sectors de la classe treballadora i la resta de classes populars indecises respecte a la lluita per la independència cal incloure una agenda social en el camí, no només perquè sigui de justícia que la classe treballadora i la resta de les classes populars pugui viure millor, sinó també perquè es necessiten uns objectius que permetin visualitzar la dificultat de la lluita per la república com un obstacle a superar per viure millor. El procés constituent és una eina útil en aquest sentit i ha de ser un dels motors dels mesos que vénen. Durant aquesta legislatura s'ha construït una metodologia per a iniciar-lo però hi ha hagut importants dificultats per reticències de la dreta liberal de posar-lo en el centre de l'acció política i també de l'espai proper als Comuns, que no han apostat per un procés constituent vinculant en el marc d'una República.

10.4.- La mobilització massiva i el suport majoritari són garantia de l'efectivitat de la República. Cal construir un front sobre la idea del poder popular, un front que a més posi sobre la taula un projecte que generi una equació entre República catalana i millora de les condicions de vida de la majoria. La dreta independentista catalana no és capaç de fer-se amb el poder i defensar la República, perquè desconfia del poder de les masses mobilitzades l'1-0 i no ha creat els intermediaris que caldrien per lligar el conjunt de la societat amb el projecte de crear un estat propi. La conclusió de tot plegat és que s'ha acabat la fase de direcció del procés per part de la dreta política catalana. És evident que s'ha obert un nou escenari i cal impulsar un poder constituent popular, que posi sobre la taula les eines que els moviments socials han posat sobre la taula amb anys de lluita i de generació d'alternatives.

11.- Les eleccions del 21-D, eina de ruptura o obstacle

11.1.- La convocatòria d'eleccions per part del Govern espanyol amb dissolució prèvia del Parlament a l'empara de l'article 155 de la Constitució Espanyola suposa liquidar (l'eixuta) autonomia de Catalunya i les seves institucions. Són unes eleccions il·legítimes i imposades que no reuneixen les condicions mínimes per sostenir que es celebraran normalment ni amb plenes garanties democràtiques. Aquesta circumstància s'ha de denunciar, fer-la pública i recordar-la constantment. L'opció natural i coherent de la CUP en relació a les eleccions del 21-D seria estendre una campanya de boicot.

Per tal de no fer-nos partícips de l'aplicació del 155 i per assumir la defensa de l'1-0 cal desplegar l'argumentari del boicot al procés electoral. En aquest sentit, només el contacte directe amb entitats, moviments i agents socials ens pot permetre de saber fins a quin punt un boicot al 21-D (en la forma que sigui) podria permetre de recuperar l'esperit de l'1-0 amb un nivell de consciència i d'organització superiors i amb possibilitats d'èxit.

11.2.- Per tant sigui perquè la posició del boicot no esdevé hegemònica dins de l'independentisme, sigui perquè s'accepta la fita electoral com a nou plebiscit l'única manera d'acudir-hi com a autèntica resposta a l'article 155 CE és mitjançant una proposta al país de llista ciutadana sense polítics l'única funció de la qual sigui superar el 50% dels vots i després impedir la formació de cap govern en el marc de les eleccions de l'article 155 CE, per provocar la convocatòria d'unes eleccions passats tres mesos.

11.3 En cas que l'opció no fos possible o no fos majoritàriament compartida per l'organització però es considerés convenient igualment de ser-hi presents, mantenint sempre l'element referendari, però també com un nou moment de demostració de força i per evitar el marc del 155 amb un govern unionista a Catalunya, s'ha d'excloure d'arrel cap possibilitat de reeditar la política d'aquests dos anys dins un bloc independentista que repeteixi els mateixos esquemes de classe i les mateixes indefinicions polítiques que el del 2015-2017. En conseqüència, convé d'introduir de nou la perspectiva de classe per al post 21-D. En aquest sentit, cal desenvolupar el concepte de República de l'1 d'Octubre, amb l'independentisme de classe en primer rengle, juntament amb totes les forces decidides al canvi social sense complexos ni interferències. Això significaria que l'independentisme de classe deixés de recobrir posicions subordinades per anar a la construcció d'un bloc que hauria d'incloure implícitament la independència dins l'epígraf esmentat: REPÚBLICA DE L'1 D'OCTUBRE.

11.4.- En l'objectiu de pas intermedi per coagular forces independentistes i de classe la millor proposta seria un front ampli dels màxims agents possibles que conformen la Unitat Popular ampliada després d'aquests mesos incloent-hi els sectors populars que abandonen el Podem oficial i CeC per la seva posició equidistant en el conflicte democràtic català. Aquesta llista no hauria d'estar hipotecada als interessos caducs de l'antiga coalició governamental un cop descartada a més la participació d'ERC que prefereix anar en llista electoral pròpia. Aquest front s'ha de construir sobre el rebuig al 155 i la repressió, per la defensa de la república catalana i el procés constituent amb ruptura prèvia.

11.5.- En el cas que no fos possible construir aquest front social republicà ampliat, caldria utilitzar com a canal per vehicular aquesta aposta institucional la ja coneguda fórmula de la CUP-CC.

11.6.- Per a la CUP el 21 de desembre només pot donar lloc a dos escenaris:

la proclamació automàtica de la voluntat de desplegament de la República catalana, el desenvolupament de la llei de transitorietat, la convocatòria d'una assemblea constituent i l'aprovació i impuls immediat de mesures orientades a consolidar la república i assegurar el suport de la majoria treballadora i popular; demandes que conjuntament amb la defensa dels presos i la lluita contra el 155 han de constituir punt d'un programa bàsic de la resta d'opcions independentistes o republicanes.

en cas de derrota dels plantejaments republicans, o en el cas que la resta de candidatures anomenades independentistes no prioritzin la materialització la independència, sinó que prioritzin combatre els efectes del 155 i intentar un nou procés d'acumulació de forces a partir de l'aliança amb altres espais polítics com els comuns o els socialistes per aprovar mesures progressistes i autonomistes a canvi d'una possible amnistia, i facilitar el terreny cap a un canvi de govern a nivell estatal el grup parlamentari de la unitat popular hauria d'optar per una tàctica de boicot respecte totes aquelles accions del parlament que no vagin en la línia de materialització de la república ja sigui a través de la no assistència als plens o del vot de bloqueig. L'objectiu seria desemascarar el veritable programa autonomista d'alguns autodenominats independentistes.

11.7.- Sigui com sigui, qualsevol proposta de llista àmplia en la qual pugui participar la unitat popular hauria d'estar lligada a un acord clar en relació a aquesta estratègia política, que ha d'estar basada en la materialització de la república en clau social i feminista i el boicot a qualsevol involució de caire autonòmic i antidemocràtic. Si s'opta per presentar-se, la lluita institucional que es vulgui desenvolupar a partir del 21-D, més enllà d'estar al servei del conjunt d'objectius i reflexions que es troben en aquesta ponència, haurà d'incorporar gestos que expressin la impugnació de la pròpia convocatòria via 155 i la situació d'excepcionalitat que no podem normalitzar sota cap concepte.

11.8.- També caldrà revisar les estructures organitzatives del Grup d'Acció Parlamentària amb què hem funcionat fins avui per tal de garantir el degut control democràtic i impuls polític que necessitin les persones que puguin conformar aquest Parlament.

11.9.- I sigui quina sigui la fórmula, l'objectiu d'aconseguir la llibertat de tots els presos polítics i l'amnistia de tots els actors és evidentment un objectiu imprescindible i inajornable. Tanmateix resulta igual de transcendent que aquest marc antirepressiu no es deslligui de la lluita per a la implementació de la República de l'1 d'Octubre com a eina de ruptura del règim i per tant com a oportunitat de canvi real i de millora de les condicions materials de vida de les catalanes i els catalans. Oblidar o minimitzar aquest segon aspecte ens portaria de nou a una gran derrota a la casella de sortida.

Final

La CUP-CC aposta per liderar una candidatura el més àmplia possible, clarament rupturista independentista i d'esqueres.

Assemblea Nacional Extraordinària de la CUP-CC

A 12 de novembre de 2017

Granollers (Països Catalans)

ANNEX

Argumentació annexa a l'opció aprovada a l'Assemblea Nacional Extraordinària de la CUP-CC.

Proposta política per a l'Assemblea Nacional Extraordinària de la CUP-CC

Defensar l'1 d'octubre i la república: una candidatura per materialitzar la república i boicotejar qualsevol involució autonòmica

1. Lectura de dos mesos convulsos

Després de la proclamació de la república catalana des del Parlament, i a partir de l'aplicació de l'article 155 per part de l'estat i de l'ofensiva repressiva que ara mateix compta amb 10 preses polítiques que podrien créixer durant les properes setmanes amb altres mesures, **han quedat al descobert, amb totes les seves mancances, les debilitats del plantejament real de la direcció del sobiranisme majoritari.** Aquest basava la seva estratègia en una acumulació de forces que havia de permetre obligar la Unió Europea a implicar-se en la negociació entre el govern de Catalunya i l'estat espanyol. Una acumulació de forces que es pretenia fer a partir de la capitalització política de les mobilitzacions populars, les quals també havien d'exercir una pressió suficient per a rebentar qualsevol dissidència dins del propi independentisme a l'estratègia del sobiranisme majoritari.

En tot cas, **la negociació que pretenia obrir el sobiranisme tenia (i probablement segueix tenint) com a objectiu ideal aconseguir un referèndum pactat d'autodeterminació.** Com s'ha comprovat, però, ni la situació de l'estat espanyol ni la de la Unió Europea era (ni és) de suficient debilitat o divisió interna com perquè es pugui forçar aquest referèndum - almenys a curt termini. Arribats a aquesta conclusió, a la direcció del sobiranisme majoritari només li quedaria l'opció d'allargar l'acumulació de forces i la crisi política permanentment, o posar el capital polític en una reforma de l'estat que pugui afavorir els interessos de la burgesia regional - opció que no ha deixat de intentar-se amb l'ajut mediador del PNV i el sector de la burgesia basca a la qual aquest representa.

L'única opció que permetria a l'independentisme guanyar aquest embat passa perquè l'esquerra independentista no abandoni les posicions rupturistes i que la resta de l'independentisme, contra allò fet fins ara, es decideixi a exercir l'autodeterminació al marge de la legalitat espanyola".

La situació actual és una barreja de tot plegat. S'ha fet un trencament formal amb la legalitat espanyola -i, per tant, això suposa un canvi respecte tot allò viscut anteriorment en el procés-, però aquest trencament s'ha frenat per a intentar obrir esquemes negociadors molt similars als que apuntàvem.

De la mateixa manera que **cap anàlisi ens pot fer perdre de vista que els membres d'aquest govern i les entitats sobiranistes que li donaven suport estan patint una repressió implacable per part de l'estat, tampoc podem obviar fer una anàlisi crítica de la seva acció política pel fet que aquesta repressió existeixi.**

El referèndum de l'10 no va ser mai planificat pel govern com una legitimació de la ruptura, sinó com un instrument per a obrir una negociació política. Els fets parlamentaris del 10, 26 i 27 d'octubre i les actuacions posteriors demostren clarament que **el govern autonòmic va descartar disputar el poder a l'estat i ho va fiar tot a una negociació que pogués obrir l'oportunitat a una autodeterminació pactada.**

Així mateix, els fets han demostrat que l'acció de masses, determinant els dies 1 i 3 d'octubre, ha provocat un evident vertígen a la direcció del sobiranisme. La por a un desbordament popular -que el dia 1 i 3 d'octubre va fer inevitable l'escenari de proclamar la ruptura- també ha influït en el no desplegament de la República.

2. La cultura política del processisme

El processisme ha consolidat una cultura política que a hores d'ara és un dels principals llasts per a la independència. Alguns dels principals elements són:

.La verticalització de les decisions i la manca de crítica han estat el terreny abonat per a fiar-ho tot a l'astúcia.

.La idea del trànsit cap a la independència basat en **el de la llei a la llei ha desdibuixat completament els elements cabdals de tot procés d'autodeterminació:** la disputa/conquesta del poder i la ruptura amb el règim -il·legítim- anterior. Així mateix, això ha legitimat les institucions autonòmiques, que en comptes d'institucions espanyoles a substituir han passat a ser institucions pròpies a defensar

.La creença en la neutralitat de les institucions europees i la recerca d'un àrbitre que apliqui una legislació internacional neutra en matèria d'autodeterminació ha estat un dels factors que ha introduït més confusió durant aquest mes d'octubre.

.La confusió de la desobediència civil no violenta amb la renúncia a desobeir la legalitat espanyola va estar a punt de fer fracassar la defensa dels col·legis electorals i ha evitat en moltes ocasions que el carrer actuï com a tensor.

.La continuïtat en la gestió neoliberal i l'empitjorament de les condicions materials de vida de les classes populars, i sobretot de les dones. Primer amb un funcionament de plena normalitat autonòmica pel que fa als pressupostos, pagament del deute per davant de qualsevol altra necessitat, consolidació de privatitzacions, i retallades i després amb el pretext d'esperar a un procés constituent que ha de servir per debatre l'actual marc neoliberal on es situa la gestió de jxsi.

L'èxit de l'1 i el 3 d'octubre és de fet una esmena a la totalitat d'aquests plantejaments, i apunten a que el nivell de consciència popular superava de molt els límits a què aquest sobiranisme l'havia volgut enclaustrar. Cal, doncs, ara més que mai, seguir construint **una cultura política per al conjunt del moviment independentista que es basi en elements materials, en esperit crític i en perspectiva de ruptura.**

3. El paper jugat per l'esquerra independentista al Parlament

Si fem una valoració de la presència de la CUP al parlament entre 2012 i 2017 el balanç és indubtablement positiu.

És evident que el procés ha generat un seguit de tensions al sí de l'esquerra independentista que han evidenciat divergències tàctiques i estratègiques importants. La no resolució d'aquestes divergències ha suposat una posició de debilitat en moltes ocasions, que no ha permès jugar a fons el nostre paper.

En el context del segon debat de pressupostos, per exemple, aquesta divergència estratègica i la pròpia conjuntura política van portar la CUP -que ostenta la referencialitat pública del moviment- a desdibuixar la seva identitat passant de ser una oposició que representava alhora una alternativa antagònica a la resta de partits, a ser una organització que matisava i intentava radicalitzar l'acció d'un govern que vacil·lava en matèria d'autodeterminació i que era decididament continuista en qüestions econòmiques i socials.

Aquest balanç el podem veure matisat pel paper jugat per la CUP en els darrers tres mesos, empenyent el govern cap al marc de l'1 d'octubre. Però precisament aquest paper ha estat facilitat per l'obstinació d'una gran part de la militància en preservar la seva autonomia política i organitzativa per davant de les opcions que oferia el comprometre's en la gestió governamental. I també pel fet que les anàlisis que dibuixaven el factor pactista del PDECat o no rupturista de bona part de Junts pel Sí han anat quedant acreditades a mesura que avançaven els fets. **De fet, el procés de ruptura ha fet passes importants quan la CUP ha actuat des de l'autonomia política i no a remolc de la dinàmica del processisme o del sobiranisme governamental.**

En aquest sentit, el plantejament desobedient, basat en què en el marc de la legalitat espanyola és impossible la independència, i que aquesta no es pot assolir sense un procés de desobediència institucional recolzat en un moviment massiu que recolzi i faciliti aquesta desobediència, ha estat probablement la aportació més important de l'esquerra independentista al procés, i és la clau per entendre perquè en els moments decisius l'independentisme governamental no ha volgut tirar endavant amb el procés d'autodeterminació.

4. Entre la República i el 155

La República proclamada però no desplegada és ara mateix un projecte d'una debilitat extrema. Avui la República no és sinó un ens simbòlic i polític, sense cap mena de materialització material real.

Les garanties de poder desplegar aquesta república són molt escasses i passen per mantenir viu el llegat de l'1 i el 3 d'octubre. Les dificultats pròpies d'un enfrontament desigual amb l'estat alimenten tant les posicions legalistes dins l'independentisme com els projectes nominalment independentistes però realment autonomistes.

Per contra, el projecte de República i el llegat de l'1 d'octubre ofereixen una perspectiva i un programa de ruptura més nítid que mai a les classes populars. Un projecte que l'Esquerra independentista ha de dotar de contingut social i feminista, així, per materialitzar la república en un primer terme i per consolidar-la cal que aquesta vagi lligada a una millora de les condicions materials de vida de les classes populars.

Així mateix, l'estat ha utilitzat l'embat del procés per a posar en marxa una versió més autoritària d'ell mateix que ja tenia en agenda aplicar. Amb aquest moviment ha demostrat la capacitat del nacionalisme espanyol de disciplinar gairebé totes les opcions polítiques no independentistes. Però també és cert que un moviment d'aquestes característiques sempre corre el risc de generar pèrdues de legitimitat (en aquest cas, de l'Estat espanyol a Catalunya) i una dislocació més gran entre la «opinió pública» i el sentir de grans capes de la població, introduint un element debilitador per a l'estat.

Enmig de tot plegat, hi ha la perspectiva que més tard o més d'hora s'obrirà una negociació per a una redistribució del poder territorial. Aquesta perspectiva podrien donar ales als projectes polítics que pretenen reactualitzar l'autonomisme en una versió federalista arreu dels Països Catalans. Aquest protagonisme, però, està molt subjecte a la consecució d'objectius concrets i palpables. Uns objectius que és possible que quedin lluny d'assolir-se

En paral·lel a tot aquest procés, el buidatge de sobirania real de les classes populars continua també en l'àmbit social i econòmic. Ara, la situació política, però, ha permès visibilitzar el paper desposeïdor dels actors més importants: IBEX35, banca i Unió Europea. Això, ara per ara, fa molt poc mal a la capacitat decisòria d'aquests actors, però permet treballar propostes de conquesta de sobirania sobre una base molt més àmplia de la població.

5. Un marc d'acció política per al nou cicle polític

L'esquerra independentista ha de donar resposta a tot aquest escenari. Ho ha de fer de forma coherent amb uns objectius traçats i ho ha de fer presentant una estratègia i una acció política amb sentit nacional.

L'acció política de l'esquerra independentista per a les properes setmanes ha d'anar encaminada a dibuixar un marc de materialització de la República. La República batallada l'1 i el 3 d'octubre ha de ser un element fonamental del discurs i la proposta de l'esquerra independentista.

.Ens cal desenvolupar una proposta de materialització **que passi per la Convocatòria d'una Assemblea Constituent i el desplegament immediat dels Decrets de la Dignitat**, aquells decrets de contingut polític, social i econòmic que el Govern de la República hauria de dictar per a materialitzar-la i per garantir l'adhesió i el suport de les majories treballadores i populars a la nova república. Aquests han de ser uns decrets que abordin i garanteixin els drets essencials de les classes populars, convertint-se així en el programa-marc d'aquesta república i en una eina d'adhesió i ampliació de la seva base social. Aquest programa polític d'aplicació immediata ha de ser el paradigma de ruptura que oferim a les classes populars de tots els Països Catalans.

.Alhora cal obrir alternatives en clau d'autodeterminació i de transformació social al País Valencià i les Illes. Aquestes han de combatre la idea del neoautonomisme/federalisme com a eina per a participar en una nova redistribució del poder territorial al sí de l'estat.

.Així mateix **cal continuar amb la denúncia del caràcter antidemocràtic de l'estat espanyol i del nacionalisme espanyol** com el ciment que impossibilita qualsevol canvi de fons a l'estat si prèviament no s'ha trancat amb la unitat d'aquest estat. Això vol dir que ens refermem en la nostra estratègia d'unitat popular per als Països Catalans i de negativa a avalar o participar en cap projecte polític de reforma de l'estat.

.L'ocupació policial s'ha fet evident en una part del territori dels Països Catalans. Així mateix, també s'hi ha fet visible de nou la interferència de l'administració estatal. A ulls d'un sector important de la població es fa present aquella idea que l'esquerra independentista hem mantingut sempre: que som un país ocupat. **Cal posar en marxa una estratègia de no normalització de l'ocupació que obligui l'estat a continuar mostrant la seva veritable cara.**

.Finalment, **cal continuar aprofundint en la denúncia d'aquells sectors socials i econòmics, i d'aquelles institucions que segresten la capacitat de decidir** sobre els aspectes materials i polítics de la nostra vida. Alhora, cal dotar de programa polític de recuperació de sobirania aquest malestar contra la Unió Europea i el gran capital. Davant l'actitud de bancs i grans empreses que s'han visualitzat com a enemics de l'autodeterminació, cal subratllar que l'autodeterminació és més factible, com més fortes siguin les sobiranes construïdes en els terrenys econòmic, cooperatiu, sanitari, habitacional, etc. perquè més desconnectades estan d'aquells poders econòmics més interessats en boicotejar i debilitar el procés d'autodeterminació.

.Cal proposar i desenvolupar una estratègia internacional alternativa que parteixi del qüestionament de la Unió Europea, que pateix una crisi important de legitimitat a Catalunya a causa del suport incondicional que li ha prestat a l'Estat espanyol en la seva estratègia repressiva, i que recerqui la construcció d'unes relacions internacionals alternatives basades en el respecte al dret a l'autodeterminació dels pobles, la solidaritat i la fraternitat

Malgrat el context de gran intensitat que es desenvolupa a la Catalunya estricta, **és més que mai imprescindible treballar en la definició i el desenvolupament d'una estratègia nacional per al conjunt dels Països Catalans**. Això va molt més enllà de mantenir una activitat rutinària al País Valencià i les Illes, o de posar el mapa dels Països Catalans en tot el material polític destinat al Principat. Ens cal intervenir en les realitats polítiques de cada territori a partir d'una estratègia nacional que posi sobre la taula la manca de sobirania política i econòmica i proposi una alternativa política en clau d'autodeterminació i d'unitat popular.

Aquesta proposta **ha de portar a un aprofundiment de la Taula de l'Esquerra Independentista com a òrgan de coordinació estratègica de l'esquerra independentista**. El paper jugat per la TEI durant els darrers mesos ha estat altament positiu i ha demostrat a través dels fets de la importància d'aquesta coordinació.

L'enfortiment de la TEI passa per l'enfortiment de les organitzacions de l'esquerra independentista. És cert que en els darrers anys totes les organitzacions de l'esquerra independentista hem crescut, però aquest creixement ha estat molt desigual. Així mateix, s'ha instal·lat en part del moviment una cultura militant individualista, basada en menystenir el compromís orgànic i que a la pràctica s'ha traduït en militància intermitent segons les modes del moment. Al costat d'això **hem de construir i prestigiar un model de militància basat en el col·lectiu, en el debat polític rigorós, fonamentat i amb continuïtat**, i que treballi segons els objectius traçats i no segons les modes del moment.

Així mateix, **el darrer cicle de lluita ha vist néixer -i en el seu part hi hem tingut molt a veure- una nova forma d'organització popular: els Comitès de Defensa del Referèndum/República**. Aquestes són unes estructures que han funcionat de forma reactiva i amb objectius concrets. El seu funcionament ha estat més deficient quan han volgut funcionar com a eines propagandístiques o de mobilització. Creiem que cal preservar aquesta eina d'organització, i que això passa per una banda per dotar-los d'objectius concrets i per l'altra per no voler fer-la servir per a objectius que s'ha demostrat que no li són propis. En aquest cas, cal seguir d'a prop l'evolució d'aquests comitès, estimular-ne l'activitat i facilitar-ne la seva autonomia política i organitzativa com a espais d'autoorganització i mobilització popular.

7. Una proposta electoral per al 21D

L'escenari polític que hem d'afrontar amb més urgència és el de la convocatòria electoral del 21D. I ho hem de fer en coherència a la proposta traçada anteriorment. Això vol dir:

1. Plantejar un escenari de **desplegament de la República que suposi una ruptura amb l'estat**.
2. **No avalar escenaris ni projectes polítics basats en impossibles -referèndum pactat, reforma plurinacional de l'estat-** que acaben justificant moviments pragmàtics com el de participar en un nou repartiment del poder territorial com a forma de protegir les institucions autonòmiques.
3. **Articular una proposta electoral basada en l'autonomia política de l'esquerra independentista, la força orgànica i no en els líderatges d'opinió efímers**.

L'esquerra independentista i la unitat popular han de plantejar la seva proposta electoral en dos nivells successius. En primer lloc, cal plantejar allò que nosaltres creiem que caldria fer en l'actual situació. En segon lloc, hem de plantejar allò que creiem que cal fer vistes les reaccions de la resta d'actors polítics.

.Per tant, el primer que caldria deixar ben clar és que donada la proclamació de la república, i donada la reacció de l'estat, la pressa de bona part de les forces republicanes i independentistes per ressituar-se en el context electoral autonòmic ha deixat al descobert la seva feblesa política i estratègica, i les seves perspectives per al proper cicle polític. **En aquest context defensar l'1 d'octubre i el 3 d'octubre significava llençar un emplaçament creïble al conjunt de forces polítiques, socials i sindicals que han donat suport a la República catalana per a boicotejar les eleccions del 21D.** No reconèixer-ne la legitimitat, hauria hagut de significar no participar-hi i impedir que es dugués a terme la jornada electoral. Però aquesta proposta ha estat rebutjada pels fets, tant pels altres partits independentistes, com pel mateix govern republicà amb la seva dimissió de facto en les hores posteriors a la proclamació del 27 d'octubre. En aquest sentit, és imprescindible fer pedagogia política de com nosaltres encaríem un procés de ruptura.

.Donat l'abandonament tàcit de l'1-0, el 3-0 i el 27-0 per part de la resta de forces polítiques democràtiques i republicanes, esdevé imprescindible que la Unitat Popular i l'esquerra independentista es presenti a les eleccions del 21D amb una llista pròpia que reculli els més amplis suports independentistes, d'esquerres, anticapitalistes, feministes i ecologistes, i amb un programa de materialització de la república (assemblea constituent i decrets de la dignitat) i de rebuig frontal i de boicot a les institucions autonòmiques derivades del 155. D'aquesta manera evitariem que amb els vots de la unitat popular es poguessin fer polítiques autonomistes sota un discurs formal independentista.

Aquesta proposta es concretaria en:

1. la proclamació automàtica de la voluntat de desplegament de la República catalana, la convocatòria d'una Assemblea Constituent i l'emissió dels Decrets de la Dignitat

2. en cas de derrota dels plantejaments republicans, o de que la voluntat de la resta de candidatures anomenades independentistes no sigui la de materialitzar la independència, en benefici d'una tàctica orientada a evitar els efectes del 155 i d'implementar un nou procés d'acumulació de forces amb altres espais polítics (siguin els comuns o sigui el Partit Socialista), el grup parlamentari de la unitat popular boicotejaria totes les accions del parlament a través de la no assistència als plens o del vot de bloqueig. En cap cas exerciríem el sentit positiu de vot. Això podria suposar o bé el bloqueig absolut de la institució i una repetició de les eleccions, o bé el desemmascarament del veritable programa autonomista d'alguns autodenominats independentistes, que haurien de participar de governs i pactes autonomistes per neutralitzar el boicot.

Sobre el debat que de ben segur es plantejarà al voltant de la llista única del sobiranisme, creiem que hem d'oposar-nos a aquesta llista única perquè no ens permet assolir o desenvolupar cap dels objectius imprescindibles per a aquesta propera etapa. Pels següents motius:

.No hi ha estratègia de ruptura compartida amb la resta de forces sobiranistes, ja que aquestes estan o bé per l'estratègia de referèndum pactat sota aval europeu o bé per participar de la nova reconfiguració de l'estat després del 155.

.Així mateix, no es comparteix amb la resta de forces sobiranistes l'estratègia de boicot real a l'administració del 155 i la necessitat del rebuig a les institucions autonòmiques

.El debat sobre llista única sorgeix formalment quan es planteja una victòria amb escons i la llista única és la forma de maximitzar el resultat en escons. Fins i tot admetent la lectura plebiscitària de les eleccions, que no acceptem perquè significa abandonar el llegat de l'1 d'Octubre, resulta evident que l'únic mandat plebiscitari clar d'unes eleccions autonòmiques s'ha d'obtenir amb el 50% dels vots. Des de la perspectiva de que el sí guanyi en vots **la llista única no només no té raó de ser sinó que és un obstacle per a sumar vots al bloc del sí a la República.**

.L'autonomia política de l'esquerra independentista en el sí d'una llista única quedaria molt limitada, com ho demostra l'experiència dels independents de Junts pel Sí. L'única capacitat que tenim de poder influir des de l'autonomia política és amb una participació independent als comicis.

L'altre debat a afrontar és el caràcter o amplitud de la llista presentada. En el marc de 2015, la nostra opció va ser proposar una candidatura que aplegués les diverses sensibilitats de la Unitat Popular que encara no se sentien orgànicament vinculades a la CUP. Això, a més, coincidia amb l'operació dels comuns per a portar bona part del moviment popular a Catalunya cap a una candidatura de reforma que vingués a substituir -no a esmenar- el paper del PSC i ICV.

Dos anys després, l'escenari semblava pràcticament clarificat i no queda gairebé cap sector al marge de la dicotomia entre Comuns i Unitat Popular. Malgrat tot la crisi dins Podemos i el grup Parlamentari de Catalunya Sí Que Es Pot, expressada com la voluntat de castigar els sectors d'aquest espai polític que han volgut expressar un respecte pràctic, molt més enllà del seu contingut teòric, en relació a l'exercici del dret a l'autodeterminació, pot obrir la porta a articular un procés d'obertura de la candidatura de la unitat popular de cara a aquestes eleccions, operació de gran dificultat tenint en compte que s'ha de bastir en tres setmanes. En tot cas, qualsevol proposta d'obertura de la llista de la unitat popular hauria d'estar lligada a un acord clar en relació a l'estratègia política basada en la **materialització de la república en clau social i feminista i el boicot a qualsevol involució de caire autonòmic i antidemocràtica**. En aquest sentit, la llista ha de configurar-se amb persones representatives i amb vincles orgànics clars a l'esquerra independentista, el món municipalista i moviments socials potents, i que en tot cas s'hi sumin amb suport polític aquells sectors que ho considerin.